

PRIEKULES BAPTISTU DRAUDZE

JANVĀRIS - 2013

Jauno gadu sākot, visi visiem vēlam: Laimīgu jauno gadu!...

Kāds cilvēks bija dzirdējis, ka laime esot dārgums.

Viņš sāka to meklēt: vispirms nodevās baudai un iekārei, pēc tam ļāvās varai, bagātībai, slavai un greznībai. Taču laimes nekur nebija. Tad cilvēks mēģināja atrast laimi cēlākos veidos – ar zināšanām, ceļojumiem darbu un atpūtu. Viņš izbaudīja visu, ko piedāvāja dzīve.

Reiz ceļa līkumā viņš pamanīja norādi: „Pēc diviem mēnešiem tu mirsi.”

Cilvēks, noguris un vīlies, nolēma: „Šajos divos mēnešos dalīšos ar ļaudīm pilnīgi visā – savā dzīvē, pieredzē un zināšanās.”

Un tikai tad, mūža pēdējās dienās, laimes meklētājs aptvēra, ka, veltīdams laiku apkārtējiem, dalīdamies un ziedodamies, viņš beidzot ir atradis sen kāroto dārgumu.

Cilvēks saprata, ka pašam jāmīl, ja grib būt laimīgs. Dzīve jāpieņem, kāda tā ir. Jāprot priecāties kā par sīkumiem, tā par lielām lietām. Jāiepazīst un jāpieņem sevi. jāgodā un jāmīl citi

cilvēki. Jāsaskata jēga un mērķis dzīvei un jāsaprot, ka savs mērķis ir arī nāvei.

Cilvēks atskārta, ka laime dzimst sirdī, kur mīt mīļums, labestība un līdzjūtība.

Laime izpaužas mirkļos, kas ļauj justies pilnīgiem un sniedz labpatiku. Tā saistīta ar dzīves redzējumu un attiecībām ar apkārtējiem. Laime jāmeklē dvēselē un, lai to atrastu, sevi jārada iekšējs miers.

Cilvēks uzzināja arī to, ka katram vecumam ir savs laimes mērs un vienīgi Dievs ir augstākās laimes avots, jo VIŅŠ ir: mīlestība, labestība, grēku nožēla, piedošana un pilnīga ziedošanās.

Pirms nāves cilvēka atmiņā uzausa zīmīgi vārdi: „Cik daudz prieka sagādā tas, kas jau ir dots, un cik daudz ciešanu – tas, pēc kā tiecamies.”

/R.Gomesa "Stāsti ar dvēseli"/

Trīs lietas, kas jāvēl sev un citiem;
VESELĪBA, PRIEKŠ, DRAUGI !

Trīs lietas, kas katram jāvalda sevī:
RAKSTURS, MĒLE, UZVEDĪBA !

Trīs lietas, kas katram jāattīsta sevī:
LABESTĪBA, DROSME, CILVĒKMĪLESTĪBA !

Trīs lietas, no kurām jāvairās:
NEŽĒLĪBA, AUGSTPRĀTĪBA, NEPATEICĪBA !

Trīs lietas, kas katram jāapbrīno:
DABAS SKAISTUMS, BĒRNI UN VECI CILVĒKI !

Februāra pirmajā svētdienā – draudzes pilnsapulce – nākotnes redzējuma svētdiena!

Tev tur ir jābūt, tu esi svarīgs. Vai tu lūdz par draudzi?

Gandrīz reizi mēnesī katram ir iespēja izlasīt „Priekules novada ziņas”. Katrs var atrast sev kādu noderīgu un interesantu informāciju. Tā arī es priecājos par katra mēneša rakstu, par reģistrētām dzimšanām un laulībām. Reizi no reizes dzirdētā statistika par dzimstību un mirstību nelika man mieru un mēģināju, cik vien precīzi, apkopot publicētos datus mūsu Priekules novada avīzē.

Tātad 2010.gadā dzimuši 49 bērni un miruši 76 cilvēki. 2011.gadā dzimuši 49 bērni un miruši 64 cilvēki. 2012. gadā dzimuši 46 bērni un miruši 88 cilvēki. Man skolas laikā diez ko labi negāja ar matemātiku, taču redzot šos datus, spēju izsvērt kas ir vairāk un kas ir mazāk. Tas apliecina faktu – mēs izmirstam. Dziļi zemapziņā sevi mierinu, ka tur neko nevar darīt! Tāda ir dzīve, tāds ir šis laiks. Paldies Dievam mēs nepiedzīvojam traģiskas epidēmijas un masu izmiršanas.

Paskatoties uz mūsu draudzes locekļu statistiku, fakti neatstāj vienaldzīgu. 2010.gadā kristīti 1, mirušo nav. 2011.gadā kristīti 1 un miruši 2. 2012.gadā kristīti 2 un miruši 3. Es neskaitu tos, kuri ir aizceļojuši uz citu draudzi, vai pieceļojuši no citas draudzes.

Cilvēki dzimst un dzīvo kādu laiku, un cilvēki mirst ar ticības pārliecību par Dievu vai bez. Mani uzrunā Jēzus Kristus vārdi par sēšanu Lūkas evaņģēlijā 8. nodaļā 5.-8. pantam. „**Sējējs izgāja sēt savu sēklu; un sējot, cita krita ceļmalā, un to samina, un putni gaisā to apēda. Un cita krita uz akmeni, uzdīgusi tā sakalta, tāpēc, ka tai nebija slapjuma. Un cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga līdz un to nomāca. Bet cita krita labā zemē, tā uzdīga un nesa simtkārtīgus augļus.” To sacījis, Viņš sauca: "Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!"**

Es nebiju pievērsis tam uzmanību, bet pēc vadītāju samita Rīgā, pagājušā gada nogalē, tas man lika domāt vairāk un vairāk.

Sējējs izgāja sēt un daudz sēklas sakrita ceļmalā, kuras samina un putni apēda. Daudz sēklas sakrita starp akmeņiem un tās nobeidzās bez mitruma. Daudz sēklas krita starp ērkšķiem un arī tās nobeidzās, jo tika nomāktas. Tikai neliela daļa krita labā zemē un tā uzdīga, ka nesa simtkārtīgus augļus. Paskatieties šādu matemātisku pierakstu par sēklas sēšanu un auglīgiem uzdīgšanas procentiem:

25% ceļa malā, 25% uz akmeņiem, 25% starp ērkšķiem, **25% AUGLĪGĀ ZEMĒ.**

Tas izskaidro ļoti daudz. No padarītā darba, „sētā” Dieva vārda pasaulē mēs varam

sagaidīt arī auglīgu rezultātu, taču pats Jēzus Kristus norāda, cik daudz vairāk „sēšanā” ir jāiegulda. Tas uzaugušais koks ir tā vērts, lai sētu tik ilgi, kamēr tas uzaug. Tās cilvēku dzīves, kuras Jēzus Kristus maina ir tā vērts.

Mēs aizvadītājā gadā esam piedzīvojušus daudz kaistus mirkļus kopā kā draudze, organizējot un piedaloties dažādās aktivitātēs. Tagad mēs to nezinām daudz, vai kādu cilvēku dzīves ir mainītas. Mēs zinām to, ka divas dvēseles izvēlējās kristīties, lai mūžam būtu kopā ar Jēzu Kristu. Es par to ļoti priecājos, taču Kristus sagaida no tevis daudz vairāk.

Ieskaties draudzes notikumos aizvadītājā 2012.gadā:

29.janvāris Viesojās katoļu bīskaps Vilhelms Lapelis. Dzīves liecība un lūgšana.

19.februāris Jauniešu pielūgsmes vakars. Pārpildīta baznīca. Vairāk kā 20 jaunieši no dažādām pilsētām pieņēma Jēzu kā Glābēju.

10.marts Dienvidkurzemes svētdienskolotāju seminārs. Piedalās 60 dalībnieki.

8.aprīlis Lieldienu dievkalpojumi 7:00, 11:00, un 15:00 - Koncerts misijas vietā Kalētos

9.aprīlis Garīgās mūzikas koncerts ar Vēsti par Kristu Priekules kultūras namā

13.maijs Mātes diena. Svētdienskolas programma. Bērnu svētīšana.

17.jūnijs Draudzes kora 133.gadasvētki. Cimos Ventspils koris un sludinātājs Pēteris Tervits

22.-24.jūnijs Jāņu laiks Aizputes novadā „Bojās”

6.-8.jūlijs Draudzes dienas Priekulē

21.-22.jūlijs Vīru, tēvu un dēlu ekspedīcija ar laivām pa Ventu. 11 vīri un 11 dēli.

14.-18.augusts Vasaras Bībeles Skola. Apmeklē 80 bērni. Piedalās 33 darbinieki.

16.septembris Draudzes 146.gadasvētki. Viesojas mūziķi „Avotu stīgas” un Liepājas baptistu Pāvila draudzes mācītājs Mārtiņš Balodis

28.oktobris Viesojas Liene Svoka un stāsta par piedzīvoto misijā Bolīvijā.

18.novembris Svētdienskolas dzimšanas diena, kūka un uzvedumi! Vakarā lāpu gājiens un ekumēnisks dievkalpojums ev.lut. baznīcā.

7.decembris Ziemsvētku ieskaņas akustiskais koncerts ar Oskaru Deigeli. Baznīca pārpildīta. Daudzi jaunieši.

8.decembris Ziemsvētku labdarības tirdziņš. Atbalsts Bolīvijai misijai.

15.decembris Ziemassvētku garīgās mūzikas koncerts Priekules kultūras namā. Uzstājās Priekules un Vaiņodes baptistu draudžu kori un mūziķi

16.decembris Ziemassvētku garīgās mūzikas koncerts Vaiņodes kultūras namā. Uzstājās Priekules un Vaiņodes baptistu draudžu kori un mūziķi

23.decembris Bērnu Ziemsvētku uzvedums „Sarkanie zābaciņi”. Dievkalpojums ar bērnu veidotu programmu. Ziemassvētku dievkalpojums ar sadraudzību misijas vietā Kalētos

24.decembris Ziemassvētku vakara dievkalpojums, koris un mūziķi.

Paldies draudzes padomei un draudzes cilvēkiem, kā arī tiem, kuri pielika savu roku,

laiku un enerģiju, lai daudzi notikumi notiktu. Taču mēs esam aicināti „sēt” nesalīdzināmi vairāk. Eksperimentēt ar jauniem veidiem un metodēm, lai pēc iespējas vairākiem paskaidrotu Jēzus dzīvi un jēgu cilvēku dzīvēs. **1.Kor.9:19 ...es brīvprātīgi paliku visiem par kalpu, lai pēc iespējas daudzus mantotu.**

To nedara tikai mācītājs vai apmācīti profesionāļi. Kāpēc tu to dari? Varbūt jājautā, kāpēc tu to nedari? Ko? Nesēj vēl vairāk? Vēl ļoti daudz vairāk?

Es ticu, ka Kristus ir visiem Saviem sekotājiem devis daudz pavēļu un norādījumu kalpošanā, taču Viņš par mums nesmejas. Viņš dod mums spēku, lai kļūtu par vēl labākiem „sējējiem” un lieciniekiem. **Ap.d.1:8 Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.”**

Tikai uzdrošini par to padomāt, kad Svētais Gars jau būs atradis liecināšanas – „sēšanas” iespēju tev. Pievienojies! Lasi, lūdz, dari! Seko Kristus piemēram. Palīdzi cilvēkiem izdarīt nozīmīgas pārmaiņas dzīvē! Liecini par Kristu visur un daudz, ļoti daudz!

Esi svētīts!

Mārcis

.....
*Atskatoties uz aizvadīto svētku laiku, šīs pārdomas ir īsti vietā... vai dažreiz neaizmirstam svētku patieso nozīmi? **Cik izmaksā Ziemassvētki?***

Cik patiesībā izmaksā Ziemassvētki? Cik tika iztērēts pirmajos Ziemassvētkos pirms apmēram 2000 gadiem?

Padomāsim: pašnodarbināts galdnieks un viņa līgava grūtniece - abi ir zemākās kārtas ļaudis, kuru ienākumi neapšaubāmi (labākajā gadījumā) ir „no rokas mutē”. Romas nodokļu edikta dēļ pāris ir aizslēdzis savu galdniecības darbnīcu (plānojot pēc dažām dienām atgriezties) un devies ceļā uz „mazo, kluso Betlēmi”, kur viss, ko viņi atrod, ir uzraksts „Vietu nav”.

Sievietes bērniņš piedzimst drēgnā, smakojošā kūtī. Viņa šūpulītis – skabargaina govju ēdināmā sile, Viņa apraudzītāji – neizglītoti gani, kas izbrīnā zemojas bērniņa priekšā, ko eņģeļi pasludinājuši par Mesiju.

Bet, neskatoties uz eņģeļu paziņojumu, trīs cilvēku ģimene vēl joprojām ir ļoti nabadzīga. Ja nebūtu ekstravaganto austrumu nomadu zintnieku, ģimene kā trūcīgi migranti nevarētu pārdzīvot bēgšanu uz Ēģipti...

Ja vien tu nerēķini izmaksas no Universa otras puses, astronomiskās izmaksas tam, kas tajā tālajā naktī ar vienu zvaigzni atdeva visu. “Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas tic viņam, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība.” (Jāņa 3:16) Dievs tā pasauli mīlēja, ka atdeva... Koka sile, koka krusts. Viņš atdeva visu. Kristus dāvana atklāj Tēva sirdi. Ziemassvētkos Viņš mūsu dēļ iztukšoja savu mantnīcu.

Jauna mamma, pārgurusi un piekususi no abiem bērniem, kas ieķērušies viņas rokās, un no visiem Ziemassvētku dāvanu pirkumu maisiņiem,

iekāpa pārpildītā liftā. Brīvdienu mānija bija paņēmusi savu. Kad durvis aizvērās, viņa teica: „Vajadzētu atrast, pakārt un nošaut to, kas ir izdomājis visus šos Ziemassvētkus.” Balss

aizmugurē atsaucās: „Neuztraucieties, mēs Viņu jau piesitām krustā.” Atlikušo ceļu liftā valdīja tāds klusums, ka būtu dzirdama adata nokrītam.

/, Vienkārši par būtisko"/

.....
Ir pienācis jauns gads. Citi saka JAU divi tūkstoši trīspadsmitais ar skumjām, citi priekā sauc JAU divi tūkstoši trīspadsmitais. Es esmu no tiem, kas priecājas. Man ir prieks, ka jau tik ilgi mums ir bijusi iespēja dzīvot uz zemeslodes un vēl būs Dieva žēlastības piepildītas dienas, kurās modīsimies, iesim ikdienas gaitās, tiksīmies ar cilvēkiem, mācīsimies un mācīsim... Un vienmēr padomāsim, cik forši, ka bija atkal iespēja nodzīvot šo dienu!

Estella

Man gribas šajā reizē līdzdalīt savas pārdomas par pagājušo gadu un eņģeļiem.

Pagājušais gads iesākās ar to, ka manā, nu jau iepriekšējā, darba vietā, man tika dots palīgs. Vadība pieņēma darbā jauku meiteni par manu asistenti. Es biju pārsteigta, cik viņa bija attapīga, nosvērta un gudra... Un jau pirmajās dienās, kad uzdevu viņas pirmos darbiņus, biju pārsteigta, cik labi viņa visu saprata un darīja. Tā kā jau vairākus gadus biju strādājusi šajā uzņēmumā, es saskatīju savā asistentē, viņas vārds ir Baiba, atbildētu lūgšanu, ko biju Dievam lūgusi, lai Viņš sakārto manā dzīvē darba lietas, jo šajā darbā esmu diezgan fiziski un emocionāli izsīkusi un mana liela vēlēšanās ir darīt kaut ko citu. Sapratu, ka tas ir tikai laika jautājums, kad Baiba apgūs manus pienākumus un varēs pārņemt finanšu vadību uzņēmumā.

Kaut kā arī gadījās, ka mēs bijām diezgan līdzīgas domāšanā un viedokļos, un viegli ar Baibu sapratāmies. Ātri kļuvām draudzenes, ne tikai kolēģes. Un tā kādā pagājušā gada janvāra dienā izteicu Baibai, ka nākamajā dienā mazliet nokavēšu darbu, jo došos nodot asinis. Esmu asins donors.

Baiba ieinteresēti pajautāja vai arī viņa varētu man doties līdzī un nodot asinis. Un tā sākas stāsts par pagājušo gadu un eņģeļiem.

Asins donoru centrā parasti tiek veiktas dažādas "procedūras", ir jāaizpilda veidlapas par savu veselības stāvokli, ir jānodod analīzes, lai noteiktu vai manas asinis ir derīgas citiem, kam tās vajadzīgas, vai tajās nav kādas ļaunas baktērijas, kas nodarītu citiem cilvēkiem kaitējumu, nevis uzlabotu veselības stāvokli. Tā, pēc veidlapas aizpildīšanas un analīžu nodošanas, saņēmu savu pusdienu paciņu un sēdos rindā uz asins nodošanu. Nekur gan nemanīju Baibu. Tas tā likās savādi, jo kopā mēs aizbraucām uz Asins donoru centru un viņa pirmā izpildīja veidlapu un nodeva analīzes. Bet rindā viņas nebija...

Pēc kāda brīža atvērās kāda kabineta durvis un Baiba iznāca ar tādu sejas izteiksmi it kā (kā tautā saka) kāds būtu viņas zemi pārdevis. Viņa apsēdās man blakus un sāka gauži raudāt. Tik spēcīgi bija viņas pārdzīvojumi, ka viņa īsti nevarēja man paskaidrot, kas ar viņu tur kabinetā bija noticis. Kad Baiba nedaudz norimās, viņa teica: "Man ir C hepatīts!" Es neiedziļināšos detaļās, lai aprakstītu šo vīrusa slimību, bet tā ir ļoti briesmīga. Cilvēki no tās mirst. C hepatīts gan ir ārstējams, taču tas maksā nežēlīgi dārgi. Vēlāk, kad apzinājām reālo situāciju Latvijā par C hepatīta slimniekiem, statistika bija bēdīga, daudzi nevar atļauties iegādāties nepieciešamos medikamentus, lai ārstētu šo slimību, un tad arī kādā īsākā vai garākā laikā viņu dzīves apstājas.

Arī Baiba gandrīz nebija mierināma, kad teicu, ka viņai viss būs kārtībā. Ka es ticu, ka viņai Dievs ir paredzējis kādu plānu viņas dzīvei... Un bez tam, mēs esam tikko sadraudzējušās, tāpēc es atsakos pieņemt viņas slimību un zaudēt draudzeni vēl neizejot no Asins donoru centra.

Nākamajās dienās sapratu, ka man ir jārikojas ar to, ko varu darīt no sevis, lai palīdzētu Baibai. Kopā sameklējām ārstniecības iestādes, sarunājām vizītes pie dakteriem, un es viņu nepārtraukti iedrošināju, sakot, ka ticu - viss būs labi.

Centos daudz runāt ar Baibu par garīgām lietām, par Dievu, par to kas Bībelē ir rakstīts par veselību, par to, ka Dievs cilvēkus nav radījis slimus. Bet apzinājos arī, ka varbūt Baibai nemaz nav to viegli klausīties, jo tajā pašā laikā viņas tētis gulēja uz smagas slimības gultas un katra diena varēja būt viņas tētim pēdējā. Baibai ar mammu arī bija sarežģījušās attiecības un patiesībā situācija izskatījās visai skumja. Baiba centās ierakties darbos un apzināti vai neapzināti tā ignorējot visu slikto, kas apkārt notika.

Bet dažas nedēļas vēlāk pēc tam, kad Baiba bija uzzinājusi par savu slimību, viņa atnāca

man līdzī uz ceturtdienas vakara lūgšanu vakaru. Pēc šī lūgšanu vakara piedāvāju viņu aizvest mājās un pa ceļam mēs šo to runājām.

Baiba stāstīja, ka reiz viņa esot pazinusi meiteni - kristieti, kas ir ļoti līdzīga man. Kad pirmo reizi mani ieraudzījusi, viņa domājusi, ka esmu tā meitene, bet diemžēl vārds man ir cits un es Baibu senāk arī nepazinu. Kad baznīcā viņa dzirdēja, kā es dziedu, viņai atkal licies, ka esmu tā meitene, kuru Baiba pazina. Šī meitene Baibai kādu laiku esot bijusi kā "sargeņģelis". Es pavisam droši vairs neatceros stāstu par šo Baibas pieminēto meiteni, bet viena lieta, ko Baiba pateica, ka iespējams tagad es esmu viņas sargeņģelis.

Ar laiku jau šī mūsu saruna man izkrita no galvas, bet es turpināju katru dienu iepriecināt Baibu ar zīmītēm Skype. Tā ir tāda programma datorā, ko mēs darbā lietojām, lai sazinātos viena ar otru caur kabinetiem :) Sūtīju viņai puķītes, smaidīņus, mīļo apskāvienu lāciņš. Rakstīju, ka viņa ir drosmīga un stipra, ka viņa ir mans labākais palīgs un viņa ir skaista un vesela. Es ticēju tam, ko pati teicu. Es nezinu vai spētu noticēt, ja pašai nāktos saskarties ar šādu briesmīgu slimību, bet attiecībā par citiem - ir kaut kā savādāk - ir daudzkārt vieglāk noticēt.

Baiba sāka regulāri nākt uz baznīcu, mēs daudz runājām par Dievu, kad viņai bija bēdīgi un Baiba man Skype rakstīja par ko viņai sāp sirds, es lūdzu Dievu par viņu. Tā arī kādā agrā rītā pie manis kabinetā ienāca dažas ļoti mīļas kolēģes un Baiba. Baibai bija ļoti smagi. Viņa apzinājās, ka zāles nevarēs atļauties nopirkt, tētis kuru katru brīdi varēja nomirt, mamma bija zaudējusi ticību labajam.

Tad mēs kopā četras kolēģes, slēdzām iekšā datoru, sameklējām internetā Bībeli, ieslēdzāmies kabinetā un sākām lūgt Dievu. Par pamatu ņēmām rakstu vietu no 2.Mozus 20:5-6 „**Es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu dusmīgs Dievs, kas tēvu grēkus pie bērniem piemeklē līdz trešam un ceturtam augumam tiem, kas Mani ienīst, un dara žēlastību līdz tūkstošajam augumam tiem, kas Mani mīl un tur Manus baušļus**”

Tā kā Baiba bija pieņēmusi Jēzu, tad visas kopā lūgšanā saistījām to, kas ir plosījies Baibas ģimenē, kas licis ar vēzi aiziet vecvecākiem, tuvākiem radiem, kas mocīja Baibas tēti un uzsūtījis Baibai pašai C hepatītu.

Lūdzām un ticējām, ka notiks pārmaiņas Baibas ģimenē un arī viņas veselībai.

Jau kādu laiku vēlāk nomira Baibas tētis,

bet neskatoties ne uz ko, viņa bija drosmīga un vēl pēdējās reizes ciemojoties pie tēta, lasīja viņam priekšā Bībeli. Kādā no reizēm, kad Baibai vēl bija iespēja apciemot savu tēti slimnīcā, pirms viņas došanās prom no darba, es iesūtīju Baibai kādas rakstu vietas, kas varētu kalpot par iedrošinājumu viņai pašai un ticēju - arī tētim. Baiba vēlāk stāstīja, ka tēti tiešām esot kāds neganti plosījies, kamēr viņa citējusi Bībeles pantus. Bet pēc tēta nāves, Baibas sirdī bija miers, ka iespējams tētis nav aizgājis mūžīgajā pazušanā, bet tomēr var būt debesīs kopā ar Dievu.

Tālāk - par Baibu pašu. Jau no gada sākuma viņai nācās iziet cauri dažādām grūtībām, kas saistījās ar C hepatīta ārstēšanu. Vispirms jau daudzās analīzes un vizītes pie ārstiem, ne visai labā pašsajūta utml. Tad vēl absolūtā bezizeja, kad Baiba uzzināja, cik ārstēšanās kurss viņai izmaksās. Situācija un apstākļi liecināja par to, ka nekas nesanāks. Bet es ticēju, Baiba centās ticēt, mūsu labās kolēģes darbā ticēja. Laiku pa laikam ar kolēģēm paslēpāmies kādā tukšā telpā darbavietā, lai lūgtu Dievu par Baibu un risinājumu viņas slimības ārstēšanā.

Un risinājumi nāca. Es biju neatlaidīga, Baiba centās būt neatlaidīga, arī mūsu kolēģes bija neatlaidīgas savās lūgšanās un ticībā. Kopīgiem spēkiem mums izdevās Baibai noformēt dokumentus, kas deva viņai iespēju saņemt C hepatīta ārstēšanai nepieciešamās zāles bez maksas. Protams, neizpalika jau bailes, vai nedarām kaut ko nelikumīgu, vai nākamajā reizē atkal šie dokumenti izies cauri pārbaudei un Baiba varēs saņemt medikamentus. Viņai zāles bija jāsaņem katru mēnesi un viena deva, ja vajadzētu maksāt - maksātu 900 latus. Kopā, ja pareizi atceros, Baibas ārstēšana ilga vairāk nekā pusgadu.

Pretēji interneta vietnēs un uz medikamentiem anotācijās rakstītajam, Baibai mati neizkrita un arī ārēji viņa nepiedzīvoja to, kam bija jāparādās uz cilvēka miesas šajā ārstēšanās periodā. Protams, viņa ļoti novājēja un emocionāli grūti izdzīvoja šo ārstēšanās laiku. Taču bija un ir tikai Viens, kas visus procesus virzīja un problēmas risināja. DIEVS.

Ne velti Mateja 18:19 ir rakstīts: „**ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad Mans Debesu Tēvs to tiem dos.**” Baibai bija lūgšanu grupiņa - kolēģes. Un ja nebijām visas kopā, tad vajadzības brīdī ticējām un lūdzām par Baibu katra atsevišķi tur, kur katra attiecīgajā brīdī atradāmies.

Rudenī es pārliecinājos, ka Baiba ir gatava

pārņemt manus pienākumus darbā, kā rezultātā uzteicu darbu savam vadītājam un organizēju sava amata nodošanu Baibai. Mazliet man bija sirdsapziņas pārmetumi un ne tikai sirdsapziņas, arī vadītājs reiz pārmeta, ka tagad pametu Baibu "zem tanka", jo viņa vēl nav atveseļojusies. Bet mēs to kopā ar Baibu izlēmām, ka viņas stāvoklis un ārstēšanās neietekmē viņas darba spējas, ka viņa joprojām darbojas izcili, lai arī nedēļas nogales viņai bija ciešanu pilnas dēļ ārstēšanās. Un tā, vēl nepabeigusi C hepatīta ārstēšanas kursu, Baiba pārņēma manus amata pienākumus.

Joprojām regulāri uzturējām un uzturam kontaktus, ja nepieciešams palīdzu viņai darba jautājumu risināšanā un vienkārši tāpat sūtu Skype puķītes, smaidiņus, sirsnības un mīlo apskāvienu lāčus. Un joprojām, kaut arī ne vairs vienā darba vietā strādājošas, bet vienalga mīļas kolēģes, aizlūdzam viena par otru un ticam par risinājumiem, ko var dot tikai vienīgi Dievs.

Un pāris nedēļas pirms Ziemassvētkiem es savā datorā saņēmu ar URRĀ pildītas ziņas, ka Baibas ārstēšanās ir beigusies. C hepatīts ir izārstēts, vēl gan ir kādas vizītes pie ārstiem, bet kā jau mēs zinām - tās tikai profilaksei un lai pārliecinātos, ka Baiba ir dziedināta.

Neslēpšu, ka nosvinējām Baibas veselību ar garšīgu tēju un sātīgu plovu vakariņās :)

Baibas veselības atzīmēšanas vakarā abas pārrunājām divi tūkstoši divpadsmitā gada notikumus, kādi mūs abas saistīja un atdūrāmies pie daudzām labām lietām. Pagājušā gada laikā Baibas attiecības ar mammu bija uzlabojušās, Baiba atkal atjaunoja izjukušo draudzību ar savu puisi. Jāpiebilst, ka pašā grūtākajā brīdī tieši viņš nāca kā Dieva sūtīts, lai atbalstītu Baibu ar stipru plecu un palīdzētu ne tikai emocionāli, bet arī mājās darbos, kurus vairs nevarēja un neveic

Baibas tētis. Abi - Baiba un viņas puisis pieņēma Jēzu un kristījās, un jau gatavojas savām kāzām. Baibas finansiālā situācija un nedaudz arī pieauguša cilvēka neatkarīga dzīve bija uzlabojusies līdz ar dienu, kad viņa atnāca strādāt par manu asistenti. Un vēl un vēl mazas lietišas atcerējāmies, bet visas jau uzskaitīt laikam nevarēšu.

Rezultātā Baiba atkal atkātoja tā vakara, kad pārvedu viņu mājās no baznīcas, pateiktos vārdus, ka esmu viņas labais sargeņģelis.

Pie tā nu es arī apstāšos, lai dalītos ar atziņu un prieku, ka nav lieki Dievam lūgt eņģeļu palīdzību ikdienas situācijās. Lai Dieva eņģeļi ir ar mūsu bērniem un pamāca viņus, ja mēs kā vecāki to neprotam, lai Dieva eņģeļi runā uz mūsu neticīgajiem draugiem, kuru glābšanu mums ļoti gribētos piedzīvot, lai Dieva eņģeļi vienkārši ir ar mūsu mīļajiem cilvēkiem - draudzējas, palīdz, vienkārši sastāda kompāniju, kad ir garlaicīgi. Un tie eņģeļi jau vien esam mēs paši, kad Dievs mūs lieto sūtīdams uz tikai Viņam zināmām vietām un bieži vien mūsu prātiem nesaprotamām vietām. Es nezināju, ka esmu Baibas eņģelis, bet daudz ko Dievs varēja izdarīt caur mani, savedot mūsu ceļus ar Baibu kopā... Un par iznākumu es vien sēžu un plaukšķinu plaukstas aiz prieka ☺

Dievs ir daudz vairāk, nekā mēs spējam saprast un iedomāties un Viņa ceļi, kurus Viņš ir salicis mums ejamus, mums neizdibināt, bet varu vien iedrošināt būt atvērtiem. Būt godīgiem. Būt dzirdīgiem, lai nepalaistu garām īsto brīdi, kad Dievs aicinās: "Nāc! Tu būsi šī cilvēka sargeņģelis!"

Viss gods un slava Dievam par visu, ko Viņš dara cilvēkiem! Lai piepildīts un svētīts šis divi tūkstoši trīspadsmitais gads! ☺

Sveicam!!!

6.01. - Rīta Ķere
6.01. - Inga Vadone
8.01. - Inga Sisene
9.01. - Rosvita Blūma
12.01. - Silvija Meniķe
13.01. - Gunta Judkauskā
15.01. - Modris Baumanis
15.01. - Inese Spēka
16.01. - Iveta Dirnēna
16.01. - Agate Roga – 20 gadu jubileja
20.01. - Ilma Mūrniece
22.01. - Tālvāldis Ķeris – 55 gadu jubileja

Paldies! mob.t.26801575
zentasvara50@inbox.lv

Kā koki.

Māra Ozola

Cik labi, ka koki stāv stalti un klusi,
Ne tā kā ļaudis, par krīzi kas klieudz.
Kailiem zariem, bet tomēr uz debesu pusi,
Kaut salti vēji šausta un liec.
Ir lauzti un zāģēti daudzi zari,
Bet vietā koks jaunas atvases dzīs.
No koka tu arī mācīties vari
Par spēku, kurš mūžīgi neiznīkst.
Aug dzīva koka saknes tik dziļās,
Plūst dzīvības sula līdz galotnēm.
Tā cilvēks aug Dievā un nepieviļas,
Plaukst nākotnes pumpurs jau tagadnē.